

bromera

text
Joan Olivares

il·lustracions
Javier Lacasta Llácer

La teua àvia és una crack de les mates

Descobreix la màgia dels nombres

1

Mudances Sant Miquel

Des que va complir 9 anys, Valeri va sol a la parada de l'autobús escolar, que queda molt a prop de sa casa. Més que res perquè son pare fa de representant d'una famosa marca de perfumeria, i la majoria de dies no para per casa ni tan sols a dormir. I la seua àvia, pobreta, es va trencar l'os del maluc saltant en paracaigudes, i encara no s'ha recuperat del tot.

De tornada del col·legi, Valeri ha vist un camió aparcats a la porta de casa. Per damunt de la caixa eixia una gran grua que s'enlairava fins al capdamunt de la finca. S'ha espantat una mica perquè a primera vista pareixia que eren els bombers. Però de seguida s'ha adonat que el cotxe no era roig, ni se sentia cap sirena, ni es veia fum per enlloc. Quan ha vist que la grua elevava un gran bagul, Valeri ja ho entén tot. A més, hi havia un rètol en la cabina del camió que deia:

«MUDANCES SANT MIQUEL,
ELS NOSTRES ÀNGELS LI PUGEN
EL BAGUL AL CEL».

La caixota ha arribat al quart pis, just davall del seu, i dos hòmens vestits amb granota color mel l'agafen i la descarreguen a dins del balcó.

Valeri ha arribat corrent a la porta, amb el cap alçat i sense deixar de mirar la grua. Pitja el botó del porter automàtic i a l'instant s'ha sentit una veu:

–A espai, Valeri! Vés amb compte amb la grua... no deus haver passat per baix...

–No patisques, àvia –diu ell–, ara ja estic ací al portal.

En compte de pitjar el botó número 5 de l'ascensor, Valeri ha pitjat el 4. Tenia curiositat per saber què dimonis passava en aquella casa que sempre havia estat deshabitada. En baixar de l'ascensor, veu que la porta del 17 és oberta. No ha pogut resistir la temptació i hi fica el nas.

–Tu qui ets? –sona una veu així com enfadada.

–Jo... eh... doncs...

Quina aparició! Era una xiqueta amb els ulls blaus, nas arrufadet, cabells esbullats de

color panotxa i tota la cara pigosa a joc amb la cabellera. No sap per on eixir, el pobre Valeri. L'havien agafat amb les mans en la massa. Finalment ha pogut quequejar:

–Sóc... sóc Valeri... el veí de... del 21... és que em dec haver enganyat de botó, i en compte del 5 he premut el 4...

–Encantada, Valeri. Jo sóc Elvira –diu ella, molt desimbolta, i de seguida ha assenyalat el retolet de dalt de la porta i ha afegit en un to una mica irònic:– i visc aquí, al 17.

–Tu sola? –ha preguntat Valeri, es veu que al pobret no se li ha acudit res millor.

–No, home... amb ma mare, però se n'ha anat corrent al mercat. És que no teníem res per a dinar... i com que ja és hora de tancar...

–Sí... clar... doncs...

No sap què li passa, a Valeri. Aquells cabells rogencs, aquell blau tan intens als ulls,

aquelles pigues... Mira, que se li ha posat un nuc a la gola i no li ixen les paraules.

–Me'n vaig a di... a dinar –ha pogut dir finalment.

–Doncs ja ens vorem, guapo.

Guapo, li ha dit la descarada, i li ha semblat, a Valeri, que mai no li ho havia dit ningú amb una veu tan rebonica. S'ha emocionat tant que puja de tres en tres els escalons del tram d'escala que li queda fins a casa.

L'àvia l'esperava a la porta amb cara de males puces:

–Com és que has tardat tant, dimoni? Ja em pensava que t'havia caigut una caixa damunt i t'havia esclafat com un cuc.

–És que m'he enganyat i he baixat en el quart... no has vist que han vingut uns veïns nous? Hi ha una xiqueta que li diuen Elvira i...

–Passa, passa cap a dins que els cilindres de pasta es gelen.

–Visca l'àvia! –ha cridat Valeri en saber què hi havia per a dinar.

Mentre devorava els macarrons, l'àvia li ha demanat com havia anat l'escola.

–Ai... jo què sé... –ha dit ell sense deixar de mastegar cilindres i amb la tomaca que li regallava comissures avall– com sempre.

–Explica'm alguna coseta, home! –insisteix ella.

–Doncs... el mestre de mates ens ha parlat dels nombres naturals.

–I això què és, Valeri?

–Doncs els normals... l'1, el 2, el 3...

Al tall que comptava, Valeri mostra els dits de les mans a l'àvia. Quan ha arribat al 10 s'atura perquè ja no li'n quedaven més, és clar, i llavors diu:

–Es veu que no s’acaben mai.

–Això no pot ser –l’àvia ha fet un gest de contrarietat–. Totes les coses s’acaben: s’acaben els diners, els dies, els torrons, i fins i tot els macarrons... ho veus, ja no te’n queden.

–Al plat, no, però a la cassola... –ha dit Valeri mentre se n’escudellava uns poquets més.

–Quan te’ls acabes –diu l’àvia–, t’explicaré una història.

No ho havíem dit, que l’àvia de Valeri es diu Balbina, i és una romancera insuperable. Ah, i li agraden molt les mates i els viatges. Sap històries de tots els llocs del món, i les explica molt rebé. Valeri sempre les escolta amb la boca oberta, però mai no està del tot segur si són reals o inventades. Després de dinar, l’àvia seu en un balancí i Valeri en una cadireta baixa. I ella li ha començat a dir que

quan era jove havia visitat un país on només hi havia quatre números.

–Això no pot ser, àvia. De números hi ha els mateixos a tot arreu.

–A l’Amazones, no. Hi vaig anar fa molts anys amb el teu avi, i trobarem uns indígenes que en tenien quatre.

–Només quatre? –Valeri no s’ho pot explicar–. I quins eren?

–L’1, el 2, el 3 i el molts.

–El molts?

–Sí, quan n’hi havia més de 3, deien «molts» i en pau. Igual els feia que en foren 4 com 40.

–Segur que això el meu mestre no ho sap, àvia.

–Jo crec que sí, Valeri. És que els mestres no poden explicar tot el que saben, si no, es quedarien sense res per a explicar la pròxima vegada.

Ella sempre tenia raó, llàstima que, algunes vegades, es feia un poc pesada amb la seua afició per les mates.